

co do trestu též uplatňování obdoby zmatku dle §u 281 čís. 11 tr. ř. (§ 468 čís. 3 tr. ř.) pokud se týče dle §u 281 čís. 5 tr. ř. (§ 270 čís. 4 a § 260 čís. 3 tr. ř.). Odvolací soud nevyřídil v tomto směru odvolání, porušil zákon v ustanovení §§ 464 čís. 1, 468 čís. 3, 469, 474 a 477 tr. ř. Odvolacímu soudu bylo by bývalo, i kdyby odvolání do trestu vůbec nebylo dáno, rozhodnouti o návrhu obžalovaného na podmíněné odsouzení, podaném při odvolacím líčení, ježto je obžalovanému, dokud rozsudek nevešel v moc práva, také volno, učiniti jen návrh na dodatné rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu. Dle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. bylo uznati právem jak shora uvedeno.

Čís. 1268.

Jde o pokus krádeže, uzmul-li pachatel v obchodě zboží, třebas byl zadržen ještě před odchodem z obchodu.

(Rozh. ze dne 24. září 1923, Kr I 374/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 10. ledna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 176 II. a), 179 tr. zák.

Důvody:

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný, maje na sobě dlouhou plášťenku, prohlížel si v obchodě Štěpána K-a různé látky, při čemž stal se jak majiteli obchodu tak i tamtéž zaměstnanému učni Antonínu S-ovi podezřelým tím, že oběma rukama činil pod plášťenkou pohyby zdola nahoru, jakoby pod ní měl nějaké předměty ukryté, které mu padaly a které strkal do výše pod ramena. V jednu chvíli přiblížil se k němu učeň S. ze zadu, sevřel mu obě ruce, ve kterých tento ničeho nedržel a odváděl ho z krámu do kanceláře; po cestě vypustil obžalovaný stučku hedvábí v délce 10 m a 60 cm a když byl přiveden do kanceláře, vytáhnul mu týž učeň z podplášťenky jiný kus hedvábí v délce 23 m, oba v nákupní ceně 3.398 Kč 50 h. V této činnosti shledal nalézací soud skutkovou povahu zločinu nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 179 a, poněvadž obžalovaný byl pro krádež již dvakrát trestán, i dle §u 176 II. a) tr. zák. Soud postavil se na stanovisko, že krádež nebyla ještě dokonána, poněvadž obžalovanému odcizené látky byly odejmuty ještě v obchodních místnostech, kdy mu nebyla ještě dána možnost s věcmi těmi volně nakládati. Toto podřadění neshledává zmateční stížnost správným a, domáhajíc se sprostění obžalovaného z obžaloby, uplatňuje takto ve skutečnosti důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. a nikoli číselně dovolávaný důvod čís. 10 téhož §u. Stížnost míní, že, má-li čin býti podřaděn pod § 171 tr. zák., musí býti držba dosavadního majitele věci rušena; tomu prý by tak bylo tehdy, kdyby se byl obžalovaný odebíral z krámu, což se však nestalo, poněvadž prý neměl úmyslu látky z držení majitele závodu odejmouti a ani

prý nekonal přípravy, z krámu se vzdáliti. Těmito vývody chce stížnost doličiti, že v tomto případě nejde vůbec ještě ani o pokus krádeže. Stížnost je bezdůvodna. Podstatnou známkou pokusu zločinu je, zda přes to, že trestného cíle dosaženo nebylo, úmysl, k tomuto cíli směřující, našel ve vnějším ději zcela zřetelného výrazu, jinými slovy, projevil-li se úmysl, vykonati čin zákonem zakázaný již na venek činem, předsevzatým za účelem jeho uskutečnění a také objektivně ke skutečnému vykonání vedoucím. O tom nemůže býti v tomto případě, hledíc k hořejším zjištěním, nejmenší pochybnosti. Neboť, vzav k sobě bez vědomí majitele závodu potajinu a uschovav pod pláštěnkou látky jemu ke koupi předložené, zahájil tím obžalovaný činnost, v níž úmysl, zmocniti se cizí látky bez přivolení majitele, došel na venek znatelného a nepochybného výrazu a podnikl tím vše, co by bylo bývalo s to, založiti skutkovou podstatu krádeže dokonané, kdyby byl obžalovaný nebyl při tom pozorován a zejména pozastaven učněm S. Činnost jeho vybočila proto již z mezí beztrestného jednání. V důsledku tohoto hlediska je okolnost, na niž klade stížnost důraz, že o pokusu krádeže nelze proto mluvit, poněvadž obžalovaný neodcházel ještě ze závodu, bez právního významu, ježto úmysl obžalovaného, odciziti látky, byl z ostatních jeho počinů nepochybně zřejmý. Lichou je též námitka stížnosti, že držba dosavadního majitele věci nebyla rušena. Pod držbou vyrozumívá se dle zákona faktický poměr, záležející v tom, že někdo má věc ve své moci, takže s ní může dle libosti nakládati a osoby třetí z toho vyloučiti. Snahou pak obžalovaného bylo, by bez přivolení dosavadního majitele převedl věci z jeho moci v moc svou. To dal na jevo tím, že potají uschoval 2 kusy látky pod svou pláštěnkou a chtěl takto dosavadnímu majiteli odníti možnost s věcmi nakládati. Uskutečnění tohoto jeho úmyslu postavila se však úspěšně v cestu vůle dosavadního majitele věci, chtějícího nad věcmi dále disponovati, pročež se obžalovanému nepodařilo krádež dokonati, nýbrž byl nucen, ponechati věci nadále v držbě dosavadního majitele. Za těchto okolností nelze popíráti, že by se se strany obžalovaného nebyl býval stal nedovolený zásah do držby dosavadního majitele věci, jak to stížnost žádá.

Čís. 1269.

Zákon ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.

Nejvyšší šestiměsíční mez výměry trestu nevíže trestní senát, jenž nastoupil následkem odporu obžalovaného neb obhájce nebo z důvodů třetího a čtvrtého odstavce §u 7 na místě samosoudce.

(Rozh. ze dne 24. září 1923, Kr II 366/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 12. června 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle dle §§ 152 a 155 a) tr. zák.